

Pernille Skipper – Folkemøde 2018

[Det talte ord gælder]

Det her er det sidste folkemøde inden valget. Og jeg gætter på, at situationen på Christiansborg er pænt kaotisk, når man ser på udefra. Hvem flirter, og hvem er i skilsmisse? I hvilken blok er der uro, og hvilke blokke er der overhovedet længere?

Dansk Folkeparti er sure på Liberal Alliance. Liberal Alliance er sure på regeringen, især efter de selv er kommet med i den. SF er sure på Radikale, der blandt andet er sure på Dansk Folkeparti.

Socialdemokraterne er sure på Enhedslisten, vi er sure på Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne. Og Alternativet er til yoga.

Jeg tror godt, vi kan konkludere, at ingen blokke er præget af nogen synderligt dyb ro for tiden. Derfor vil jeg nøjes med et simpelt råd: Stem efter jeres overbevisning. Stem på det parti, som I har flest holdninger til fælles med.

Det er ikke nok at vælge mellem Løkke eller Frederiksen. Når der er opbrud, som der er nu, betyder det måske endnu mere, at man ikke kun stemmer på den ene eller den anden blok, men hvilket parti man sætter krydset ved.

Enhedslisten er i Folketinget for at styrke velfærdssamfundet, bekæmpe uligheden, sikre en bæredygtig klode til vores børn og børnebørn OG kæmpe for, at vi i Danmark løfter vores del af ansvaret for at hjælpe mennesker på flugt fra krig og terror.

Enhedslisten er ikke sat i verden for at gøre Løkke eller Frederiksen til statsminister. Vi er sat i verden for at gøre en forskel.

De offentligt ansatte har lige været igennem overenskomstforhandlinger. Og vi kunne se, at vores velfærdssamfund heldigvis har en overvældende stor fanskare. Men det er stadig en fælles kamp at sikre den arbejdstidsaftale til lærerne, som de har fortjent. Og der er stadig brug for at kæmpe for vores fælles velfærd.

I marts var der flere patienter end sengepladser på hver femte sygehusafdeling. I Aalborg truede brandvæsenet med at lukke dørene til sygehuset for flere patienter. De mange mennesker, der lå på gangene, gjorde hospitalet til en brandfælde.

Det er blevet utrygt for mange at være dér, hvor man burde føle sig allermest sikker. Imens render finansministeren, Kristian Jensen, konstant rundt i bankblå skjorte og pludrer om, hvordan dansk økonomi er i topform. Så er det da intet mindre end ufatteligt, at der åbenbart ikke er råd til at investere i vores velfærd.

Regeringspartierne har – sammen med Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne, SF og Radikale – lige besluttet fortsat at lade velfærden visne. De vil afsætte færre penge næste år, end der egentlig skal til for bare at holde det nuværende niveau på hospitalerne. På trods af at vores dygtige læger, sosu'er og sygeplejersker allerede er ved at bukke under for presset.

Det er nu, vi skal i gang med at bygge vores velfærdssamfund op igen. De ansatte på sygehusene, vores pædagoger, lærere, vejarbejdere, skraldemænd og alle de andre, der knokler for vores velfærd hver eneste dag, de har ikke kun fortjent en fair løn. De har for pokker da også fortjent nogle flere kollegaer.

Det er vigtigt, vi bliver ved at stå sammen om vores velfærd. Vi skal også stå sammen med dem af os, der er ramt af sygdom eller har et handicap.

Første maj mødte jeg en kvinde i tresserne. Hun var maler og har arbejdet hele sit liv. Betalt sin skat, været medlem af en a-kasse og gjort alt det rigtige. Nu var hendes hofter sat ud. Slet og ret. Og hun havde fået to nye, kunstige hofter.

Hun kunne nærmest ikke gå. Der var ikke brug for lægeerklæringer eller jobkonsulenter til at vurdere noget som helst. Men kunne hun få førtidspension? Kunne hun få et fleksjob? Nej, det kunne hun ikke. Hun sad fast i kontanthjælpssystemet. Sammen med tusindvis af andre. Det er rent ud sagt en skændsel for vores velfærdssamfund.

Alt for mange mennesker, der er på kontanthjælp, er alvorligt syge. De burde slet ikke være i det system. Alligevel bliver de presset ekstra af regeringens og Dansk Folkepartis kontanthjælpsloft. Tusindvis af voksne og børn lever i fattigdom. Her i Danmark.

Det er ikke godt nok, når et fald på et stillads, en nedslidt hofte eller en psykisk sygdom efterlader dig uden penge til husleje. I det her land skal vi have en kontanthjælp, man kan leve af. Og ingen, absolut ingen alvorligt syge mennesker skal sendes ud i fattigdom. Længere er den ikke.

I aften er der landskamp. Jeg er egentlig ikke sådan mega fodboldfan til daglig, men jeg har landsholdstrøjen klar. Jeg kan godt lide, når vi dyrker sammenhold og fællesskab. Og jeg elsker Danmark. Men jeg elsker virkelig ikke det, Dansk Folkeparti vil med Danmark.

For mig er Danmark mange ting. Men det er også rummelighed og plads.

Og derfor gør det mig ærligt talt vred, at Dansk Folkeparti tror de har patent på danskhed. Og det gør mig vred, at så mange andre partier render efter dem som hovedløse kyllinger.

Dansk Folkeparti skal ikke bestemme, hvad der er rigtigt og forkert dansk. De skal ikke diktere, hvilke frikadeller der skal spises på grøn og rød stue. De skal ikke kunne udstikke dekret om, hvordan folk skal gå klædt. Og vi skal ikke bare se til, når de vil udøve sindelagskontrol over for nye statsborgere.

Så til Dansk Folkeparti: Ja, I må mene, hvad I vil. Jeg er ligeglad med, om I er stuerene. Det er også helt i orden, at I godt kan lide frikadeller, det kan jeg også. Men I ejer ikke Dannebrog. I ejer ikke Danmark. Det gør vi alle sammen. Også dem af os, hvis forældre kommer fra et andet land. Også dem af os, der ikke har boet her så længe.

Det er på tide, at vi alle indser, at vi skal være her sammen. Og det indebærer, at vi tager ansvar for vores klode.

Sidste gang, der var ungdommens folkemøde, holdt Lars Løkke Rasmussen tale til et publikum af børn og unge. Med hævede øjenbryn og en højtidelig tone sagde han: "I er den sidste generation, der kan redde kloden fra et klimasammenbrud. Det giver jer store muligheder, men også et stort ansvar."

Det er godt, at statsministeren erkender, hvor stor en krise, vi står over for. Men det lød sørme også, som om han var i gang med at tørre ansvaret for at løse klimakrisen af på en flok folkeskoleelever. Det er lige flot nok. Selv for Lars Løkke.

Men det er præcis det, regeringen er i gang med. Regeringen vil gøre det billigere for store virksomheder at forurene. Ambitionerne for vedvarende energi er blevet skruet ned. De kalder sig selv den grønneste regering nogensinde. Men regeringens klimapolitik går kort sagt ud på at lade opvasken stå til de næste.

Det skal blive løgn, skal det. Klimakrisen får de ikke lov til at tørre af på de unge. Vi skylder vores børn og børnebørn at lette rumpetten. Så kære Lars Løkke: Du er statsminister. Brug nu mindre tid på, hvad næste generation skal gøre og mere tid på, hvad du kan gøre for næste generation.

Den gode nyhed er, at vi er rigtig mange mennesker, der er villige til at tage ansvar for vores klode og for vores fællesskab. Både unge og gamle og os, der er et sted midt mellem.

For nylig kom der en undersøgelse, der viser, at de helt unge stemmer som aldrig før. Og jeg møder rigtig mange unge, der med liv og sjæl går op i at ændre retningen for vores samfund. Samtidig så møder jeg så mange ældre mennesker, som stadig er unge i hjertet og aldrig har mistet troen på, at vi kan gøre tingene anderledes.

Opbakningen til vores velfærd og de offentligt ansatte er stor. Flere og flere går i gang med at gøre en forskel for klimaet, uden at vente på Lars Løkke. Og rigtig mange insisterer på, at de politikere, de stemmer på, skal gøre noget mod den stigende ulighed.

Det er faktisk bare inde på Christiansborg, der bliver hængt i bremsen. Men det kan vi lave om på. Inden vi ses næste gang her i Allinge, har der været valg. Kære alle sammen. Lad det blive et valg, der virkelig tæller. Lad os bruge det til at give Christiansborg en ordentlig rystetur. Det trænger vi til.

Rigtig godt Folkemøde.